

Σχόλιον εἰς τὸ κείμενον τῆς λεγομένης ἀγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς Κρήτης 2016.

Ἵπεραγία Θεοτόκε φώτισον ἡμᾶς!

Ἡ σύνοδος εἰς τὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης εἶναι ὀρθόδοξος ἢ κακόδοξος ; Εἰς τὸν κανονισμόν τῆς συνόδου (ἄρθρον 13) γράφει: "οἱ ὑπογεγραμμένες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἔχουν πανορθόδοξον κῦρος» δηλαδή εἶναι ὑποχρεωτικὲς γιὰ ὅλες τὶς τοπικὲς ἐκκλησίαις.

Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ οἱ ὅμοιοί του οἰκουμενιστὲς ἀρνοῦνται νὰ ὀνομάσουν οἰκουμενικὴν τὴν σύνοδον αὐτὴν διότι δὲν συμμετέχει ἡ παπικὴ «ἐκκλησία» τῆς Ρώμης. Γιὰ ποῖον πανορθόδοξον κῦρος ὁμιλοῦν, ἀφοῦ ἀπουσίαζαν 4 τοπικὲς Ἐκκλησίαις;

Εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ κανονισμοῦ, ἀπαγορεύει ἐλευθέρως συζήτηση τῶν ἐπισκόπων εἰς ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα ποὺ δὲν εἶχαν συμφωνήσει προσυνοδικῶς.

Αὐτὸ εἶναι ἀντιπαραδοσιακό. Εἰς ὅλες τὶς συνόδους (οἰκουμενικὲς καὶ τοπικὲς) οἱ ἐπίσκοποι ἐλευθέρως ὁμιλοῦν, ὅπως βλέπομε εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν.

Εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἐπὶ τῶν τελικῶν κειμένων (ἄρθρον 12 τοῦ κανονισμοῦ) συνέβη ἀντισυνοδικὸν συμβάν, νὰ ὑπογράψουν οἱ πρόεδροι (Πατριάρχης καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, δηλαδή νὰ ψηφίζει ὁ πρῶτος, ἀντιπρόσωπος πλέον τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι ὄχι). Πάντοτε εἰς τὰς συνόδους ἐψήφίζαν πάντες οἱ συμμετέχοντες. Εἰς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης κάθε ἐκκλησία εἶχε συμμετοχὴ μὲ μόνον 24 ἐπισκόπους. 17 Σέρβοι ἐπίσκοποι εὐρέθησαν διαφωνοῦντες γιὰ δογματικὸν θέμα εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου (2016). Ἄν καὶ ἦσαν πλειοψηφοῦντες (17 ἀπὸ τοὺς 24) ἐν τούτοις ἡ ὑπογραφή τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν (Σερβικῆς ἐκκλησίας) κατεχωρήθη ὡς συμφωνία (τὸ ὁποῖον βάσει τοῦ καταστατικοῦ τῆς συνόδου, θάπρεπε νὰ ἀπορριφθεῖ ἢ ψῆφος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ 17 ἐπίσκοποι διαφωνοῦσαν). Βλέπετε ;

Για να υπάρξει ὁμοφωνία εἰς τὸ τελικὸν ἀνακοινωθὲν τῆς συνόδου...!!
Οἱ διαφωνήσαντες ἐπίσκοποι, μετὰ τὴν σύνοδον θὰ πρέπει νὰ διδάσκουν τὰ ἀντίθετα μὲ αὐτὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως. Ὑπακοὴ εἰς ψευδοποιμένας οἰκουμενιστὰς καὶ εἰς ληστρικὰς (κακόδοξες) συνοδικὰς ἀποφάσεις! Ἀγάπη, Ἀγάπη, χωρὶς Ἀλήθεια!

Τέτοια ἀγάπη λέγεται (ἀπ' τοὺς ἁγίους) μισανθρωπία. Ὁ πάπας Ρώμης πρὸ ἐτῶν ἐδήλωσε ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνουν καὶ σύγχρονοι οἰκουμενιστὲς. Τὸ Κεντρικὸ κείμενο τῆς συνόδου τῆς Κρήτης εἶναι ἡ «ἐγκύκλιος τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς ἐκκλησίας» μὲ τὰ 6 τελικὰ κείμενα – ἀποφάσεις. Σύνοδος Κρήτης 2016 μὲ ὑπογραφὰς τῶν προκαθημένων δέκα αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν 14 εἰς τὸ σύνολον. Ἡ διγλωσσία εἰς τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν εἶναι φανερὴ. Ὁ λόγος τῆς Ἀληθείας (= Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων) δὲν ἦτο ναι καὶ οὐ ἀλλὰ ναι, ναι καὶ οὐ, οὐ.

Ἡ διγλωσσία ἀναπαύει εἰς τὴν πλάνην τῶν τοὺς αἰρετικούς καὶ συγχύζει τοὺς ὀρθοδόξους. Ἐδημιουργήθη εἰς τὴν σύνοδον Κρήτης νέα κατάστασις, ὅπου οἱ μειοψηφοῦντες ἀρχιερεῖς νὰ διαφωνοῦν σὲ δογματικὰ ζητήματα καὶ νᾶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν αἰρετικὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας.

Εἰς τὸ ἄρθρον 12 καθορίζεται τὸ τελικὸ ψήφισμα τῆς συνόδου μόνον ἀπὸ τοὺς προκαθημένους τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν. Εἰς τὴν σύνοδον αὐτὴν (Κολυμπαρίου) ἔχομε διὰ πρώτη φορά ἐκπροσώπηση παρόντων ἐπισκόπων ἀπ' τὸν προκαθημένον τους. Ἀκυρῶνουν ἔτσι τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν.

Βάσει τοῦ ἄρθρου 14 τῆς συνόδου «νομίμως» προσεκάλεσαν, ἀνιέρους ἑτεροδόξους ψευδοεπισκόπους (τοὺς ὁποίους ἐγκωμίασαν). Ἄς βοᾷ ὁ ἀπόστολος: τίς κοινωνία φωτὸς πρὸς σκότος; Ποία συμφωνία Χριστοῦ πρὸς διάβολον ἢ πιστοῦ μετὰ τοῦ ἀπίστου; (Β' Κορινθ. 6,14). Οἱ Ἅγιοι ἀνεθεμάτιζαν τοὺς ἀμετανοήτους αἰρετικούς, οἱ οἰκουμενιστὲς τοὺς ἐγκωμιάζουν.

Ὁ ἀρχιεπ. Κύπρου παρανόμως – ἀντικανονικῶς ὑπέγραψε εἰς τὴν θέσιν τῶν μὴ ὑπογραψάντων διαφωνούντων ἐπισκόπων του !

Τοιοῦτον ἐξωφρενικὸν μόνον εἰς δικτάτορας μπορεῖ νὰ συμβεῖ. Ὁ κανονισμὸς λειτουργίας τῆς συνόδου ἦτο ἀντορθόδοξος καὶ πολλάκις παρεβιάσθη. Εἰς τὴν «ἐγκύκλιον» τῆς συνόδου κεφ. α΄, γράφει ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι θεανθρώπινη κοινωνία κατ' εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ δὲν ἔχει καμμία πατερικὴ ἀναφορά. Ὁ «Θεολογικός» νοῦς τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ὁ μητροπ. Ἰωάννης Ζηζιούλας κακοποιεῖ καὶ διαστρεβλώνει τὸν Μ. Βασίλειον γράφων : « Ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ εἶναι κοινωνία τῶν Τριῶν Προσώπων» (Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, ἔργα Α΄ Ἐκδόσεις ΔΟΜΟΣ, Ἀθῆναι 2016 σελ. 260-261). Ὁ Ζηζιούλας πιστεύει καὶ γράφει ὅτι ὑπάρχει «ἐνδοτριαδικὴ ζωὴ» ἢ ὁποῖα κοινωνεῖται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ δῆθεν εἶναι ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὡς «ἐνδοτριαδικὲς σχέσεις» θεολογοῦν τὸ μυστήριον τῆς ἀγεννησίας Πατρός, τῆς γεννήσεως Λόγου – Υἱοῦ καὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπολύτως τίποτε ἄλλο.

Ὁ Ζηζιούλας θέλει νὰ θεμελιώσῃ τὴν θεωρία του περὶ πρωτείου στὸ ὑποτιθέμενο πρωτεῖον τοῦ Θεοῦ Πατρός, δηλαδὴ ὅπως (κατ' αὐτόν) ὑπάρχει πρωτεῖον εἰς τὴν Ἁγία Τριάδα καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία δῆθεν τὴν εἰκονίζει, ἔτσι ὑπάρχει πρωτεῖον στὴν Ἐκκλησία οἰκουμενικόν..

(Ὀλίγο πρὶν ἔρθῃ ὁ πάπας στὴν Ἀθήνα καὶ προσφωνηθεῖ ἀπ τὸν ἀρχιεπ. Χριστόδουλον : «Καλῶς ἦρθατε ἀγιώτατε ἐπίσκοπε Ρώμης...», ἐρώτησε δημοσιογράφος τὸν μητροπ. Κορίνθου: «Πῶς βλέπετε σεβασμιώτατε τὸν ἐρχομὸ τοῦ πάπα στὴν Ἑλλάδα»; Ἀπάντησις: «Εἶναι μεγάλη εὐλογία, θὰ ἔρθῃ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Χριστιανοσύνης»...). Νέα λοιπὸν ἐκκλησιολογία οἰκουμενιστῶν, κατάλληλη γιὰ τὴν ἔνωσιν ποὺ ἔχει παπικὴ προέλευση. Π.χ. στὸ διάταγμα τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου (1962-1965) ὑπάρχει ἀναφορὰ συνδέουσα τὴν ἐνότητα – ἐκκλησίας πρὸς αὐτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς εἰκόνα τῆς πρώτης πρὸς τὴν δευτέρα.

Γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὰς Θεολόγους ὑπάρχει κοινωνία προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἂν καὶ ἡ 6η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ὁ χορὸς ἁγίων Πατέρων διδάσκουν ὅτι ὑπάρχει μόνον κοινωνία φύσεως. Εἰς τὸ τελικὸ κείμενο τῆς συνόδου τῆς Κρήτης (ὅπως καὶ εἰς τὰ κείμενα τοῦ Ζηζιούλα) καταγράφεται ὅτι ἡ ἐνότης πραγματοποιεῖται, ἐν τῷ

προσώπω τοῦ ἐπισκόπου. Δηλαδή ὅπως ἀντίθετα μὲ τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ὅπου θεμέλιον ἐνότητος εἶναι ἡ ΠΙΣΤΙΣ. Κάθε τοπικὴ ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ φανέρωση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ εἶναι καὶ μάλιστα πλήρης, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς συνόδου ἀπουσιάζει ἡ Πρωτοδευτέρα σύνοδος τοῦ 861 μ.Χ. ἐπὶ Μ. Φωτίου, μᾶλλον δὲν εἶναι ἀρεστοὶ εἰς τοὺς οἰκουμενιστὰς κάποιοι ἀπ' τοὺς κανόνες αὐτῆς. Ὅπως ἀφαιρέθηκαν ἀπ' τὸν κατάλογον οἱ ἐπίσης μεγάλες ἀντιπαπικὲς σύνοδοι τοῦ 1722 μ.Χ. καὶ 1727.

Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης δέχεται τὴν παγκοσμιοποίηση μὲ τὸ νὰ γράφει : «Οἱ Ἐκκλησίαι νὰ οἰκοδομήσουν νέαν συναλληλίαν μὲ τὸ κοσμικὸν κράτος».

Συγχέουν σκόπιμα τὴν ἐμμονὴ εἰς τὴν Ὄρθόδοξον Παράδοση μὲ τὶς βιαιότητες θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ προτείνουν ὡς λύση τὸν διάλογο τῶν θρησκειῶν, ὥστε νὰ γίνῃ ὁμογενοποίηση πολιτισμῶν, κοινωνιῶν καὶ παραδόσεων. Γιὰ ποιά εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη ὁμιλεῖ ἡ σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου ἀπευθυνομένη εἰς τοὺς «ἰσχυροὺς τῆς γῆς», ὅταν ὅλοι γνωρίζουν ὅτι οἱ πόλεμοι ὀφείλονται στὴν παγκοσμιοποίησιν μὲ πρωταγωνιστὴν τὴν ΗΠΑ ποὺ ἰσοπεδώνει χῶρες καὶ λαοὺς π.χ. Σερβία, Ἰράκ, Λιβύη, Συρία... τὶς τελευταῖες δεκαετίες; Οἱ Οἰκουμενιστὲς συμμετέχουν σὲ ὅλα τὰ διεθνή συνέδρια, ὁμιλίες, ἐπισκέψεις τῶν παγκοσμιοποιητῶν. Τὰ κοινωνικὰ προβλήματα λειτουργοῦν τελικῶς ὡς ἀφορμὲς γιὰ συναντήσεις μὲ στόχο τὴν οἰκουμενιστικὴν ἐνότητα. Βλέπετε, Βαρθολομαῖος καὶ πάπας Ρώμης κάθε λίγο διακηρύξεις γιὰ προστασία περιβάλλοντος, γιὰ εἰρήνη, ζητήματα φτώχειας κ.λ.π.. Τὸ κείμενο τῆς συνόδου Κρήτης γράφει ὅπως ὅλοι οἱ «Χριστιανοί» (δηλαδή ὀρθόδοξοι καὶ αἰρετικοὶ μαζί) «δώσομεν εἰς τὰ ἀκανθώδη προβλήματα τοῦ σύγχρονου κόσμου ἀλληλέγγυον ἀπάντησιν».

Οὐδέποτε εἰς τὰς συνόδους οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀσχολήθηκαν μὲ τέτοια θέματα κοσμικά, παρὰ μόνον μὲ θέματα δογματικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά.

Για να ένωθουν οι αίρετικοί με την Έκκλησίαν θα πρέπει να μετανοήσουν να όμολογήσουν την Όρθόδοξον Πίστιν και να λάβουν τὸ Όρθόδοξον Βάπτισμα.

Ὁ κύριος στόχος αὐτῶν ποὺ ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης ἦτο ἡ Έκκλησιοποίησις τῶν αἱρέσεων. Γράφουν εἰς τὴν παράγραφον 6 τοῦ κειμένου, «οἱ Σχέσεις...»: « Ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Έκκλησιῶν καὶ ὀμολογιῶν». Πολλοὶ οἰκουμενιστὲς αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τὸ θεωροῦν ὀρθοδοξότατον, λέγοντες ὅτι ἡ λέξις «Έκκλησία» ἐδῶ δὲν ἔχει δογματικὴ ἔννοια, ἀλλ' εἶναι τεχνικὸς ὄρος. Τότε γιατί τὴν λέξιν ἐκκλησία, δὲν θέτουν εἰς εἰσαγωγικά ; Ἡ διατὶ δὲν ἔβαλαν μίαν ὑποσημείωσιν νὰ ἐξηγοῦν ὅτι ἡ λέξις «Έκκλησία» ἀναφερόμενη εἰς ἑτεροδόξους δὲν ἔχει δογματικὴ ἔρμηνεία; Ἡ λέξις ἑτεροδόξος κατ' αὐτοὺς δὲν σημαίνει αὐτὸ ποὺ πιστεύει ὁ ὀρθόδοξος δηλαδὴ ὅτι εἶναι ἄλλης πίστεως (ἰδὲ ἄρθρα 16 καὶ 31 τῆς συμφωνίας τῆς Ραβέννης 2007).

Εἰς τὰ κείμενα περὶ γάμου καὶ νηστείας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, καταργοῦνται διατάξεις τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ καταστρέφεται τὸ θεμέλιον τῆς πνευματικῆς ζωῆς , δηλαδὴ ἡ ἄσκησις νοουμένη ὡς ἐγκράτεια.

Για τοὺς μικτοὺς γάμους ἡ σύνοδος χάριν «οἰκονομίας» παρέχει σὲ κάθε τοπικὴ ἐκκλησία τὴν δυνατότητα νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζει αὐτοβούλως. Ὁ 72 κανὼν τῆς πενθέκτης οἰκουμενικῆς συνόδου ἀπαγορεύει γάμον ὀρθοδόξου καὶ αἱρετικοῦ. Ἐὰν κάποιος ἐτέλεσαν τέτοιο γάμο, νὰ θεωρεῖται ἄκυρος καὶ νὰ διαλύεται.

Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης δημιουργεῖ ἀκαταστασία ἀφοῦ κάθε τοπικὴ ἐκκλησία θὰ ἐπιλέγει τί νὰ πράξει, ἄνευ πανορθοδόξου ὁμοφωνίας συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τοῦ πηδαλίου τῆς ἐκκλησίας.

Σχετικὰ μετὴν νηστεία: ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν τηροῦν τὶς νηστεῖες οἱ σύγχρονοι χλιαροὶ «χριστιανοί», ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν νηστειῶν. Ἀναφέρει τὸ κείμενον λόγους ἀσθενείας, συνθηκῶν ἐργασίας, κλίματος, δυσκολίας εὐρέσεως νηστισίμων τροφῶν καὶ

ἔτσι προκρίνεται ἡ κατάργησις νηστείας καὶ κατ' οὐσίαν τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ 1587 οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Βενετίας ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἱερεμία Β' τὴν ἄδεια νὰ καταλύσουν ψάρια τὴν περίοδο τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀποστομωτικὴ: «Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία δὲν συνηθίζει νὰ νεωτερίζει ὅπως οἱ Λατῖνοι. καὶ ὀφείλουν νὰ φυλάττουν τὰς ὀρθοδόξους παραδόσεις».

Τὸ 1720 ἐπὶ πατρ. Ἱερεμίου Γ' ἐζήτησαν οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Μεσσηνίας Ἰταλίας νὰ μὴ τηρήσουν τὶς νηστεῖες (ὅπως εἶχαν ζητήσει καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν τῆς Βενετίας).

Ὁ πατριάρχης τοὺς ἀπήντησε ὑπενθυμίζοντας τὸν 69 κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων (δηλαδὴ ὀφείλουν νὰ τηροῦν τὶς παραδεδομένες νηστεῖες... καὶ ὅτι δὲν στεφανώνεται ὁ χριστιανὸς μὴ νομίμως ἀθλῶν. "Ὀντως ἀπάντησις ἀξίου ἀληθινοῦ ποιμένος !

Εἰς τὸ συνοδικὸν κείμενον τῆς Κρήτης (2016) ἔχομεν ἄμεσον ἐπισφράγιση αἰρετικῶν ἀποφάσεων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε).

Εἰς τὸ «μῆνυμα» τῆς συνόδου γράφει: « Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἐνότητα καὶ καθολικότητά της ἐν Συνόδῳ » δηλαδὴ ἡ ἐνότης «πραγματοποιεῖται» εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, ἐπομένως τὸ πλήρωμα αὐτῶν εὕρισκει τὴν ἔκφρασιν τοῦ μόνου ἐν συνόδῳ καὶ ἐγγυητῆς εἶναι ὁ πρῶτος τῆς συνόδου. Ὅλως ἀντιθέτως κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὅπου ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας κατορθοῦται διὰ τῆς Ὁρθοδόξου ΠΙΣΤΕΩΣ. (κατ' ἀκρίβειαν ὁ Χριστὸς εἶναι ὅλο τὸ ὕψος καὶ ὅλο τὸ πλάτος καὶ ὅλο τὸ μῆκος τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας).

Ἐν συνεχείᾳ παρατηροῦμεν καὶ τό : «Ἡ Ἐκκλησία δὲν ζεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της». Ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, ὁ ἑαυτὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς. Ἡ ἐκκλησία ζεῖ ὄντως διὰ τὸν ἑαυτὸν της. Ἄν δεχθῶμεν τὴν ἀνωτέρω φράση τῆς συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου 2016 ὁμιλοῦμε πλέον διὰ ἐκκοσμικευμένη ἐκκλησία τῶν μισθωτῶν ποιμένων.

Τὰ κείμενα τῆς συνόδου τῆς Κρήτης δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τοῦ πηδαλίου τῆς Ἐκκλησίας (οἱ ὅποιοι εἶναι τὸ

Εὐαγγέλιον μετὰ τὰ 4 Εὐαγγέλια) οὔτε εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν.

Κάθε ἀληθινὸς Χριστιανὸς φυλάττει ἑαυτὸν ἀμόλυντον ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ψευδοποιμένων οἰκουμενιστῶν.

Ἡ ψευδοσύνοδος αὐτή, ἀπέιλησε στὸ κείμενο τῶν «Σχέσεων» ὄσους δὲν δέχονται τὶς ἀποφάσεις τῆς (καὶ γενικότερα τὸν οἰκουμενισμό), ἐτοιμάζοντας τὸ ἔδαφος γιὰ διώξεις καὶ καθαιρέσεις. Ἡ σύνοδος τῶν εἰκονομάχων τὸ 754 μ.Χ. ἀναθεμάτισε τοὺς εἰκονόφιλους ποὺ δὲν εἶχαν κοινωνία μαζί τους. Ἡ 7η ὁμως οἰκουμενικὴ σύνοδος διὰ τοὺς ἀνεθεματισθέντας ὀρθοδόξους, λέγει ὅτι εἶναι ἄξιοι ἐπαίνων διότι ἀποτείχισθηκαν ἀπὸ εἰκονομάχους, γιὰ τοὺς δὲ εἰκονομάχους γράφει ὅτι εἶναι ἄξιοι ἀναθέματος, ἐφόσον παραχάραξαν τὴν ἀλήθειαν.

Τὶ ὀφείλουν νὰ πράξουν οἱ ὀρθόδοξοι ὅταν οἱ ἐπίσκοποι εἶναι αἰρετικοί, εἴτε σιωποῦν ἐνόχως καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι τρίτον εἶδος ἀθεΐας κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶ ; Πρέπει νὰ ἀποτείχισθοῦν, ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τοὺς κακοδόξους ποιμένας ὅπως ἐντέλλεται ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι.

Ὅντως ἡ κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσιν - κατὰ τὸν Ἅγ. Μάξιμον ὁμολογητὴν - ἀκυρώνει τὴν πορεία τοῦ χριστιανοῦ πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ συνιστᾷ προδοσίαν. Ἡ ἀποτείχισις αὐτὴ φανερῶνει τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως τῶν ὀρθοδόξων, τὴν ὁποῖαν ὑπερασπίζονται ἔναντι τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἵρέσεως, ἐμποδίζοντάς τὴν νὰ ἐξαπλωθεῖ καὶ γίνονται στοὺς ὑπολοίπους χριστιανοὺς βοήθεια νὰ γνωρίσουν τὸν κίνδυνον τῆς σωτηρίας τους ἐκ τῆς αἰρετικῆς κοινωνίας.

Εἰς τὴν ἐγκύκλιον γράφει ὅτι βασίζεται στὴ μελέτη « συγχρόνων ἐπισκόπων καὶ διδασκάλων τῆς δογματικῆς θεολογίας». Οἱ περὶ ἐπισκόπου καὶ μνημοσύνου ἐπισκόπου κακοδοξίες τῆς ἐγκυκλίου ἔχουν μία μόνον πηγή, αὐτὴ τοῦ Ζηζιούλα, ὁ ὁποῖος ἀθεολόγητα διδάσκει ὅτι ὁ χειροτονῶν ἐπίσκοπος δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τελεῖ ὁ χειροτονούμενος ἱερεὺς τὴν Θεία Λειτουργία. Ὁ «Ὁμφάλιος λῶρος» ἐδῶ εἶναι τὸ μνημόσυνον τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες, ὥστε ἡ μνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου νὰ εἶναι ἐγγύησις γιὰ τὰ μυστήρια. Ἄρα ἐγγύησις δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ πίστις τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλὰ τὸ

μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διδάσκουν ὅτι ἡ μοναδικὴ ἐγγύηση τοῦ μυστηρίου εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Εἰς ἀγ. Πατέρας πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται ὅτι τὸ μνημόσυνο τοῦ ἐπισκόπου εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ἀγιαστοῦν τὰ μυστήρια. Κατὰ τοὺς οἰκουμενιστὰς ἡ Θεία Λειτουργία (ὅπως καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια, βάπτισμα, εὐχέλαιον κ.λ.π.) γίνονται στὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου καὶ ὅταν ἱερεὺς δὲν μνημονεύει τὸν ἐπίσκοπόν του δὲν ἀγιάζονται τὰ μυστήρια καὶ ἡ προσευχὴ τῶν πιστῶν εἰς τὸν ναόν, δὲν φθάνει εἰς τὸν Θεόν!! Ἴδου βλασφημίες !!

Ὅπως ὁ πάπας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ ἔτσι ἀπαιτεῖται ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις τοῦ ἐπισκόπου ἀνεξάρτητα τοῦ τί πιστεύει ἢ τί πράττει ἀφοῦ εἶναι εἰκὼν Χριστοῦ, ἔνεκα τῆς χειροτονίας του... Διότι αὐτὰ γράφει ὁ Ζηζιούλας εἰς τὸ («Εὐχαριστίας ἔξεμπλάριον» σελ .86, 2006).

Διὰ τῆς Ζηζιούλειας διδασκαλίας οἱ σημερινοὶ κληρικοὶ καὶ αὐριανοὶ ἐπίσκοποι εἶναι τύπος καὶ τόπος Χριστοῦ ἀπλῶς ἐκ τῆς χειροτονίας, ἄνευ ἀγίου βίου ποὺ θὰ τοὺς καταστήσει δεκτικούς τῆς ἄνωθεν χάριτος, τὴν ὁποῖαν καλοῦνται διὰ τῶν ἔργων τους νὰ φανερώσουν.

Μᾶς λένε ἀφοῦ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ μνημόσυνόν του μᾶς ἐνώνει μὲ αὐτήν, κοιτάξτε τὴν προσευχὴ σας... δὲν πρέπει νὰ κρίνετε νὰ ἐλέγχετε τοὺς ἐπίσκοπους... αὐτοὶ θὰ δώσουν λόγον ὄχι ἐσεῖς, δὲν μολύνεσθε, παραμένετε σὲ κοινωνία μαζί τους... βλέπετε οἱ νεοφανεῖς ἅγιοι δὲν διέκοψαν τὸ μνημόσυνον, δὲν ἀποτειχίστηκαν... κ.λ.π.

Κατὰ τὸν Ἅγ. Μάξιμον ὁμολογητὴν, αὐτὸς ποὺ δὲν ἐργάζεται τις ἐντολὰς Θεοῦ μὲ τὴν ἀπραξία του αὐτὴ φανερώνει τὴν ἀπιστίαν του καὶ στερεῖται τὴν Θεῖαν Χάριν.

Πολλοὶ στενοχωροῦνται μὲ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅμως δὲν ἀποτειχίζονται, πιστεύουν ὅτι δὲν ἔχουν εὐθύνη. Ὁ ἀγ. Μᾶρκος ὁ ἀσκητὴς λέγει : « ἂν πάντοτε θεωρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου ἀναίτιον, τοῦτο εἶναι δεῖγμα μεγάλης βλασφημίας».

Οὐ μὴ ἀποτειχιζόμενοι κρίνονται ὡς ἄπιστοι καὶ δὲν λαμβάνουν τὴν θείαν Βοήθειαν... σιγὰ – σιγὰ υἱοθετοῦν κακόδοξες διδασκαλίες γενόμενοι δυστυχῶς καὶ αὐτοὶ αἰρετικοὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν.

Εἰς τὸ Ἀγιορείτικον κείμενον τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν τελικῶν κειμένων τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ὑπογράφουν οἱ ἡγούμενοι Ξηροποτάμου Ἰωσήφ, Σίμωνος Πέτρας Ἐλισσαῖος, Σταυρονικήτα Τύχων καὶ οἱ ἱερομόναχοι Λουκάς τῆς Μονῆς Γρηγορίου καὶ Χρυσόστομος τῆς Μονῆς Κουτλουμουσίου, μὲ ἡμερομηνία 13 Νοεμβρίου 2016. Μετὰ ἀπὸ 5 μῆνες σιγῆς ἀρκοῦνται εἰς ἐπὶ μέρους ἐπισημάνσεις:

« ὅτι τὸ Ἅγιον Ὅρος παρακολουθεῖ ἐν ἀγάπῃ καὶ προσευχῇ τὴν ἀνησυχίαν εὐσεβῶν Χριστιανῶν σχετικῶς μὲ τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης. Προσπαθεῖ νὰ ἀληθεύει εἰς τὸ δόγμα καὶ τὸ ἥθος..» (τὸ νὰ μνημονεύουν τὸν παναιρετικὸν πατριάρχην Βαρθολομαῖον σ' ὅλες τὶς ἀκολουθίες ὡς ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ψεύδονται ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ δὲν ἀληθεύουν εἰς τὸ δόγμα (ὅπως γράφουν) προδίδουν τὴν Ὁρθόδοξον ΠΙΣΤΙΝ καὶ τὸ μοναχικὸν ἔργον).

Ὅτι ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος διηύθυνε ὑποδειγματικῶς τὰς συζητήσεις τῆς συνόδου.

Ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἐπῆγαν στὴ σύνοδο ὄχι διὰ νὰ ἐπικροτήσουν κάποια οἰκουμενιστικὴν γραμμὴν... (βλέπετε; Τὸ ὅτι ὑπέγραψαν τόσες κακοδοξίες σημαίνει ὅτι ἐπικροτοῦν οἰκουμενιστικὰς διδαχάς).

Ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων ἐδόθη ἡ δυνατότης οἰκονομίας νὰ ἐπιτρέπωνται ... (ὁ κανὼν 72 τῆς πενθέκτης οἰκουμενικῆς συνόδου ἀπαγορεύει τέτοιους γάμους).

Ὅτι εἰς τὴν παράγραφον 6 μὲ τὴν διατύπωση «ἑτερόδοξοι Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι» δίδει χῶρον εἰς τὸ ὅτι Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ, «εὐρίσκονται ὄχι εἰς σχίσμα, ἀλλὰ εἰς διακοπὴν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας» (ἐπίσκεψις, τεύχος 755 (31/10/2013)).

Ὅτι οἱ διάλογοι μὲ ἑτερόδοξους δὲν πρόκειται νὰ σημάνουν ποτὲ συμβιβασμὸν πίστεως (...!!!...)

Ὅτι ἡ ἀσάφεια καὶ ἡ ἀμφισημίες εἰς τὰ συνοδικὰ κείμενα δημιουργοῦν οἰκουμενιστικὴν ἐρμηνεία.

Ὅτι ἡ διακοπὴ μνημοσύνου, δὲν εἶναι δικαιολογημένη. Τὰ κείμενα τῆς συνόδου ἔχουν ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας.

Δὲν ὑπεγράφη «ἐνωτικὸς ὄρος», καὶ οὐδεὶς ἐπίσκοπος ἐκήρυξε «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» αἰρέσεις.

Ὅτι ἡ διακοπὴ μνημοσύνου θὰ χαροποιήσει μόνον τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐκκλησίας...

Ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἔδειξε ἐνδιαφέρον νὰ ἐκφραστεῖ ὑπὸ τῆς συνόδου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία.

[Σταχυολόγημα Γερ. Ἀλυπ. Καψαλιώτου, ἐκ τοῦ βιβλίου, «Περὶ τῆς συνόδου τῆς Κρήτης », Ἀγιορειτῶν κελλιωτῶν πατέρων, Ἰούνιος 2016].